

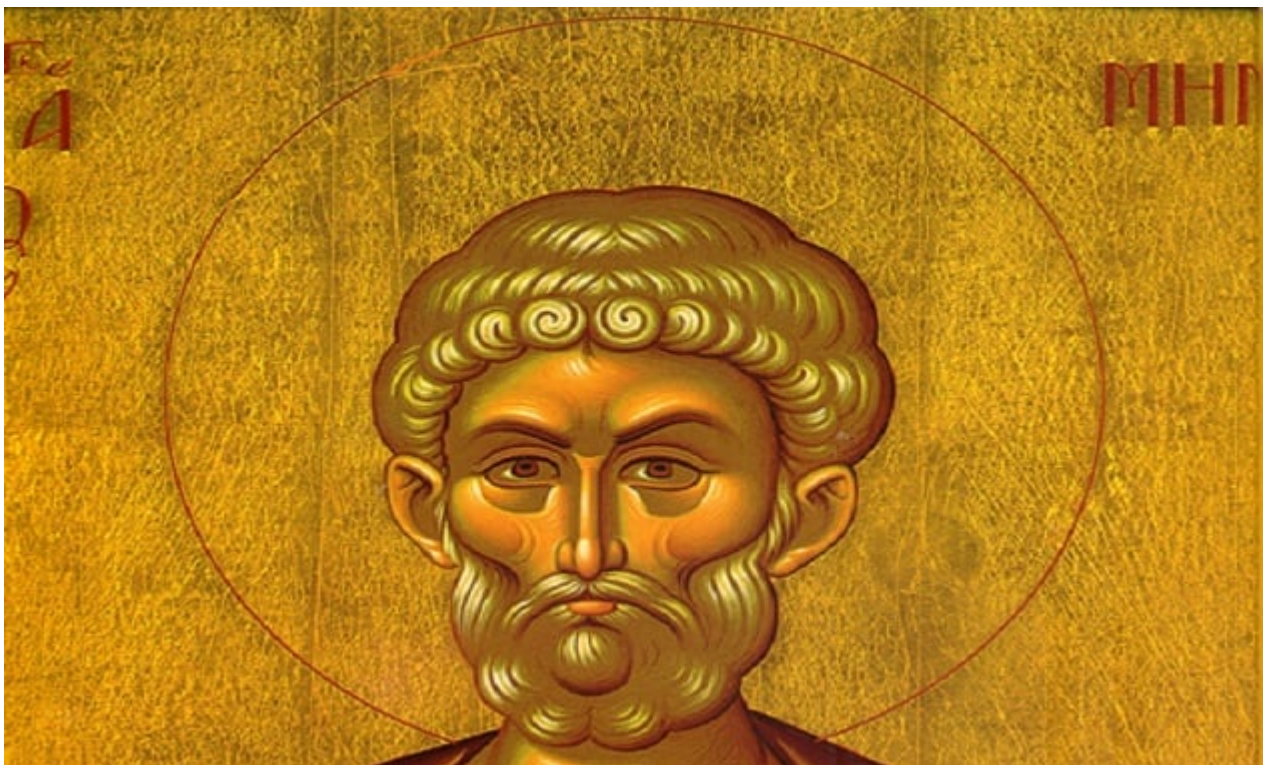
Άγ. Μηνάς, ο γενναίος ομολογητής και μάρτυρας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Άγιος Μηνάς έζησε στην εποχή του βασιλιά Μαξιμιανού και καταγόταν από την Αίγυπτο, οι δε γονείς του ήταν ειδωλολάτρες.

Όταν ενηλικιώθηκε, γράφτηκε στην τάξη των στρατιωτικών. Υπηρέτησε στα βασιλικά στρατεύματα, στα Νούμερα (στρατιωτικά τάγματα) τα λεγόμενα Ρουταλικά, υπό τον ηγεμόνα Αργυρίσκο, στο Κοτυάειο της Φρυγίας.

Εκείνο τον καιρό ο Ταξίαρχος Φιρμηλιανός μάζεψε στρατιώτες και επήγε στην Μπαρμπαριά -έτσι ονομαζόταν τότε η Β. Αφρική- για να την υπερασπίσει από

εχθρούς. Μαζί με τους στρατιώτες, που πήρε, ήταν και ο Άγιος Μηνάς, που ξεχώριζε τόσο για την ανδρεία του όσο και για τη φρόνησή του.

Κάποια ημέρα δόθηκε διαταγή από το βασιλιά οι στρατιώτες να συλλαμβάνουν τους Χριστιανούς και να τους βασανίζουν μέχρι ν' αρνηθούν την πίστη τους. Ο Μηνάς μίσησε αυτό το ασεβές πρόσταγμα και αφήνοντας τη στρατιωτική ζωή έφυγε και ανέβηκε στο βουνό, όπου ήταν πάνω από το Κοτυάειο.

Προτίμησε να ζει με τα θηρία, παρά να βρίσκεται με τους εχθρούς του Χριστού ειδωλολάτρες. Εκεί έμεινε αρκετό καιρό καθαρίζοντας συνεχώς τον εαυτό του με νηστεία, αγρυπνία και προσευχή. Άναψε στην καρδιά του ο πόθος της ομολογίας και του μαρτυρίου.

Ομολογία ενώπιον του ηγεμόνου

Μια μέρα, λοιπόν, που είχαν μεγάλο πανηγύρι οι ειδωλολάτρες, κατέβηκε από το βουνό και μέσα στο πλήθος κήρυξε το Χριστό Θεό αληθινό, λέγοντας:

– Μάθετε καλά, ότι ένας είναι ο αληθινός Θεός, ο Χριστός, αυτά δε που σεις λατρεύετε είναι ξύλα αναίσθητα.

Όλοι συγκεντρώθηκαν γύρω του γεμάτοι απορία για το πώς τόλμησε αυτός μόνος να παρουσιασθεί μπροστά. Όσοι πάλι ήσαν κρυφοί Χριστιανοί χάρηκαν για το θάρρος του Αγίου. Οι ειδωλολάτρες έπιασαν τον Άγιο και κτυπώντας τον τόν έφεραν μπροστά στον ηγεμόνα της πόλεως Πύρρο.

Ο Πύρρος σεβάστηκε τον Άγιο εξ αιτίας της ηλικίας του -ήταν τότε πενήντα ετών- και της σεβάσμιας μορφής του.

Τον ρώτησε, λοιπόν, με ημερότητα:

– Ποιός είσαι, άνθρωπέ μου, από πού είσαι και ποιά είναι η θρησκεία σου;

– Πατρίδα μου είναι η Αίγυπτος, αποκρίθηκε ο Άγιος, ονομάζομαι Μηνάς και ήμουν κάποτε στρατιώτης. Επειδή όμως είσθε ασεβείς και ειδωλολάτρες, άφησα το στράτευμα και πήγα στο βουνό. Τώρα δε ήλθα να παρουσιασθώ μπροστά σε όλους και να ομολογήσω την πίστη μου στον Χριστό, για να με ομολογήσει και εκείνος σαν δούλο του στην βασιλεία των ουρανών, όπως το λέγει και μόνος του: «Όποιος με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω και εγώ μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου».

Θυμωμένος ο Πύρρος από την απάντηση, διατάζει την φυλάκιση του Μηνά μέχρι να σκεφτεί πως θα τον θανατώσει.

Το άλλο πρωί, αφού είχε τελειώσει πλέον η εορτή, έφερε πάλι ο ηγεμόνας τον Άγιο μπροστά του και τον κατηγορήσε για δύο λόγους: Πρώτα διότι άφησε την υπηρεσία του βασιλιά στο στρατό και δεύτερο επειδή τόλμησε να μιλήσει με ασέβεια εμπρός σε τόσο πλήθος κατά την διάρκεια της εορτής.

Ο Άγιος τότε με θάρρος προσπάθησε ν' απολογηθεί:

- Ναι, άρχοντα, έτσι πρέπει να ομολογούμε φανερά και με θάρρος και να μην φοβούμεθα, καθώς εκείνος είπε: «από αυτούς που σκοτώνουν το σώμα, δεν μπορούν όμως να σκοτώσουν τη ψυχή»(Ματθ. ι' 28), αλλά να τον κηρύττουμε με την καρδιά και με τα λόγια, όπως ο Απόστολος Παύλος μας δίδαξε λέγοντας: «Πραγματικά όποιος πιστεύει με τη καρδιά του οδηγείται στη δικαίωση, κι όποιος ομολογεί με το στόμα του οδηγείται στη σωτηρία»(Ρωμ. ι' 10).

- Βλέπω, Μηνά, ότι δεν είσαι νέος άμυαλος, για να μην καταλαβαίνεις το συμφέρον σου. Βρίσκεσαι πλέον σε γεροντική ηλικία. Μη φανείς ανόητος και αφήσεις τη γλυκιά ζωή προτιμώντας τον θάνατο. Σκέψου φρόνιμα και θα τιμηθείς από τον βασιλιά, αλλά και οι θεοί θα σε συγχωρήσουν και ας τους ύβρισες χθες.

Ο Άγιος γέλασε μ' αυτά τα λόγια και αποκρίθηκε:

- Τίποτα δεν είναι ικανό να με χωρίσει από την αγάπη του Χριστού μου, ούτε τιμές, αλλά ούτε και βασανιστήρια. Δοκίμασε, αν θέλεις, και θα δεις.

Βασανιστήρια σκληρά

Τότε ο Πύρρος με πολύ θυμό λέγει στους στρατιώτες:

- Πιάστε αυτόν τον ασεβή και τεντώστε τα μέλη του και κτυπήστε τον αλύπητα, για ν' απολαύσει ό,τι ζητάει.

Δυο και τρεις φορές άλλαξαν οι στρατιώτες, επειδή εκουράζοντο, αλλά ο Άγιος καρτερικά υπέμενε, ώστε όλοι απορούσαν και τον θαύμαζαν.

Κάποιος παλιός φίλος του Αγίου, στρατιώτης, που λεγόταν Πηγάσιος, βλέποντας το καταπληγωμένο σώμα του Αγίου, τον πλησίασε και του λέγει:

- Δεν βλέπεις, Μηνά, ότι διαλύθηκε το σώμα σου από τις πληγές; Θέλεις να πεθάνεις άδικα; Πες, ότι θα θυσιάσεις και ο θεός σου θα σε συγχωρήσει, γιατί βλέπει ότι δεν το κάνεις με τη θέλησή σου.

Ο Άγιος τότε με ιερή αγανάκτηση του απαντά:

- «Απομακρυνθείτε από μένα όλοι όσοι παραβαίνετε το νόμο του Θεού»(Ψαλμ. στ'

9). Φύγε από μένα εχθρέ της αλήθειας που δεν είσαι φίλος. Εγώ τον Χριστό μου μόνο λατρεύω και θα με δυναμώσει να υποφέρω τις πληγές.

Βλέποντας ο Πύρρος το άκαμπτο φρόνημα του Αγίου διέταξε να τον δέσουν ψηλά σε ξύλο όρθιο και με σιδερένια νύχια να του σχίζουν τις σάρκες του. Ενώ ο Άγιος υφίστατο αυτό το σκληρό μαρτύριο, ο άρχοντας τον περιέπαιζε λέγοντας:

– Κατάλαβες, Μηνά, καθόλου πόνο στο σώμα σου, ή θέλεις να σου προσθέσουμε κι άλλες τιμωρίες για να χαρείς περισσότερο;

– Τι νομίζεις, άρχοντα, ότι με τέτοια παιγνίδια θα με αποσπάσεις από την ορθή πίστη; αποκρίνεται ο Μηνάς.

– Άφησε την κακή επιμονή, Μηνά, και δήλωσε υποταγή στον βασιλιά Μαξιμιανό, τον συμβουλεύει ο Πύρρος.

– Δεν αρνούμαι εγώ, άρχοντα, τον αιώνιο και ουράνιο Βασιλιά για να υποταχθώ στο φθαρτό και γήινο.

Βλέποντας ο Πύρρος την σταθερότητα του Αγίου προσπαθεί με άλλον τρόπο να τον κερδίσει.

– Ποιος είναι αυτός ο αιώνιος βασιλιάς, Μηνά;

– Ο Ιησούς Χριστός είναι, ο Υιός του Θεού, εις τον οποίον υποτάσσεται γη και ουρανός.

– Και δεν ξέρεις ότι γι' αυτό το όνομα οργίζονται οι αυτοκράτορες και διατάζουν να τιμωρούμε χωρίς έλεος;

– Αν οργίζονται οι αυτοκράτορες, εμένα δεν με στενοχωρεί, ούτε το σκέπτομαι. Εγώ έχω ένα σκοπό να πεθάνω ομολογώντας το Χριστό, όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος: «Ποιος θα μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού; θλίψη ή στενοχώρια ή διωγμός ή πείνα ή γυμνότητα ή κίνδυνος ή μάχαιρα;» (Ρωμ. η' 35).

Στη συνέχεια ο Μάρτυρας υπομένει σειρά βασανιστηρίων. Του τρίβουν το πληγωμένο σώμα με τρίχινο ύφασμα ή του καίουν τα μέλη με αναμμένες λαμπάδες. Τα λόγια του κατά την ώρα των φοβερών μαρτυρίων είναι:

– Σήμερα βγάζω τα δερμάτινα ενδύματα της αμαρτίας και παίρνω το φωτεινό ένδυμα της βασιλείας του Θεού. Έχω τον Χριστό μου βοηθό, που είπε να μην φοβούμεθα «από αυτούς που σκοτώνουν το σώμα, δεν μπορούν όμως να σκοτώσουν τη ψυχή».

Ο Πύρρος απορούσε με την συμπεριφορά του μάρτυρος και του λέγει:

- Πες μου, Μηνά, από πού σου ήλθε τόση σοφία και απαντάς έτσι εσύ ένας στρατιώτης συνηθισμένος σε πολέμους και σφαγές;
- Ο Θεός μου, μου δίνει την σοφία για να ελέγχω την ασέβειά σας. Αυτός είπε: Όταν πάτε μπροστά σε τυράννους για το όνομά μου μη σκεφτείτε τι θα πείτε, διότι θα σας δοθεί εκείνη την ώρα σοφία την οποία δεν θα μπορέσουν να αντικρούσουν ούτε να αντισταθούν όλοι όσοι είναι εναντίον σας» (Λουκ. κα' 15).
- Γνώριζε ο Χριστός σας, ότι πρόκειται οι Χριστιανοί να τιμωρηθείτε από μας; ρωτά ο Πύρρος.
- Επειδή είναι αληθινός Θεός, βεβαίως το γνώριζε.

Ο άρχοντας δεν ήξερε πλέον τι άλλο να πη και προσπαθεί πάλι να επιτύχει το σκοπό του λέγοντας:

- Άφησε τα μάταια λόγια, Μηνά, και διάλεξε ένα από τα δύο: ή την φιλία σου με μας κερδίζοντας την ζωή σου, ή την ομολογία στο Χριστό σου κερδίζοντας τον θάνατο.

Και ο Άγιος:

- Με τον Χριστό μου ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντα.
- Σε λυπάμαι, Μηνά, να σε θανατώσω. Έχεις μια ώρα ακόμα να σκαφθείς και να αποφασίσεις για την σωτηρία σου.
- Και δέκα χρόνια να μ' αφήσεις δεν πρόκειται να αποφασίσω κάτι άλλο από αυτό: να κηρύττω τον Χριστό μου Θεό αληθινό και να ονομάζω τους δικούς σας θεούς ξύλα και δαιμόνια.

Μαρτυρικό τέλος του Αγίου

Τα βασανιστήρια συνεχίσθηκαν σκληρότερα μέχρι που ένας από τους στρατιώτες του άρχοντα που λεγόταν Ηλιόδωρος, συμβούλευσε τον Πύρρο λέγοντας:

- Αφέντη μου, οι Χριστιανοί, όπως και συ ξέρεις, είναι πολύ επίμονοι και δεν αλλάζουν γνώμη. Για να απαλλαγής, λοιπόν, απ' αυτόν, διάταξε να τον αποκεφαλίσουν.

Ο Πύρρος συμφώνησε και έδωσε εντολή για την θανάτωση με αποκεφαλισμό.

Ενώ βάδιζε ο Άγιος για τον τόπο της καταδίκης του, είπε σε μερικούς κρυφούς Χριστιανούς, που ακολουθούσαν:

– Σας παρακαλώ μετά τον θάνατό μου να πάρετε το σώμα μου και να το πάτε στην πατρίδα μου την Αίγυπτο.

Μόλις έφθασαν στο καθορισμένο μέρος, ο Μάρτυρας ύψωσε τα χέρια του και προσευχόμενος έλεγε:

– Σ' ευχαριστώ, Κύριε, γιατί με αξίωσες να γίνω κοινωνός των παθημάτων. Σ' ευχαριστώ γιατί με κράτησες σταθερό στην ομολογία μου. Σε παρακαλώ, παράλαβε την ψυχή μου στην βασιλεία Σου.

Αυτά ήταν και τα τελευταία λόγια του Αγίου. Τον αποκεφάλισαν στις 11 Νοεμβρίου. Το σώμα του και το κεφάλι του το έριξαν στη φωτιά. Ό,τι απέμεινε το πήραν οι Χριστιανοί και το πήγαν στην Αίγυπτο, κατά την παραγγελία του Αγίου.

Έκδοση Ορθοδόξου Ιδρύματος «Ο Απόστολος Βαρνάβας».